

12 Φεβρουαρίου 1992

{ΠΟΓΙΑΤΖΗΣ, Δ/στής}

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ ΛΥΣΙΩΤΗΣ,

Αιτητής,

v.

ΑΝΑΠΛΗΡΩΤΗ ΕΦΟΡΟΥ ΜΗΧΑΝΟΚΙΝΗΤΩΝ
ΟΧΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ (Αρ.1),

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 1091/90).

Οι περί Μηχανοκινήτων Οχημάτων και Τροχαίας Κινήσεως Κανονισμοί του 1984 (Κ.Δ.Π. 66/84) — Κανονισμός 4(2)(α)(iv) — Απόφαση του Εφόρου να ανακαλέσει άδεια κυκλοφορίας μηχανοκίνητου οχήματος επειδή δεν πληρούσε τις προϋποθέσεις του ως άνω Κανονισμού — Η αξιολόγηση των στοιχείων από τον Έφορο και η σημασία που αποδίδει σ' αυτά δεν υπόκεινται σε Δικαστικό έλεγχο. 5

Διοικητική Πράξη — Ανάκληση — Προϋποθέσεις — Ανάκληση ευμενών αλλά παράνομων διοικητικών πράξεων — Το εύλογο του χρόνου που παρέχεται από την έκδοση της πράξης είναι ζήτημα πραγματικό — Κρίνεται υπό το φως των ιδιαίτερων περιστατικών της κάθε υπόθεσης — Προϋποθέσεις για την ανάκληση παράνομων ευμενών διοικητικών πράξεων και μετά την παρέλευση εύλογου χρόνου. 10 15

Με την προσφυγή αυτή προσβλήθηκε η απόφαση του Αναπληρωτή Εφόρου Μηχανοκινήτων Οχημάτων με την οποία είχε ανακαλέσει την εγγραφή και την άδεια κυκλοφορίας του μηχανοκίνητου οχήματος του αιτητή με αριθμό εγγραφής WS334. 20

Η ανάκληση στην οποία προσέφυγε ο καθ' ου η αίτηση ήταν αποτέλεσμα της διαπίστωσης, μετά από έρευνα που διεξήχθη σε συνεργασία με την Ιντερόπλ, πως τα στοιχεία που τέθηκαν υπόψη 25

4 Α.Α.Δ. Λυσιώτης v. Αν. Εφ. Μηχ. Οχημάτων κ.α. (Αρ.1)

του Εφόρου για την εγγραφή του οχήματος ήταν ψευδή και/ή πλαστά με αποτέλεσμα η εγγραφή να είχε γίνει παράνομα επειδή το όχημα είχε ηλικία μεγαλύτερη από την προβλεπόμενη στους περί Μηχανοκινήτων Οχημάτων και Τροχαίας Κινησεως Κανονισμούς του 1984.

Ο αιτητής προς υποστήριξη της προσφυγής του ισχυρίστηκε πως η απόφαση ήταν αντίθετη προς το Νόμο και τους Κανονισμούς, λήφθηκε χωρίς τη δέουσα έρευνα, ήταν αναιτιολόγητη και λήφθηκε καθ' υπέρβαση ή κατάχρηση εξουσίας. Περαιτέρω δε ισχυρίστηκε πως η ανάκληση ήταν παράνομη γιατί ο αιτητής δεν προέβη σε οποιαδήποτε απατηλή ενέργεια καθώς επίσης γιατί ο χρόνος των 18 μηνών που παρήλθε από την έκδοση της πράξης ήταν πολύ μεγάλος για να μπορεί να χαρακτηριστεί ως εύλογος. Το Ανώτατο Δικαστήριο απορρίπτοντας την προσφυγή, αποφάσισε ότι:

(1) Η αξιολόγηση των στοιχείων από τον Έφορο και η σημασία που αποδίδει σ' αυτά δεν υπόκεινται σε Δικαστικό έλεγχο. Εδώ δεν αντιμετωπίζουμε περίπτωση ανυπαρξίας οποιωνδήποτε στοιχείων που θα μπορούσαν να οδηγήσουν τον Έφορο στο προσβαλλόμενο συμπέρασμα, ούτε αντιμετωπίζουμε περίπτωση ανεπαρκούς έρευνας ή πλάνης περί τα πράγματα ώστε να δικαιολογείται η επέμβαση του Δικαστηρίου στις εκτιμήσεις και στα συμπεράσματα του Εφόρου. Λαμβάνοντας υπόψη όλα όσο ο ευπαιδευτος δικηγόρος του αιτητή έχει καταλογίσει κατά του Εφόρου επί του προκειμένου, βρίσκω ότι ήταν εύλογα επιτρεπτό για τον Έφορο να συμπεράνει ότι το επίδικο πιστοποιητικό είναι πλαστό και ότι η ηλικία του επίδικου οχήματος υπερβαίνει τα 4 έτη.

(2) Είναι, φανερό ότι κατά την έκδοση της ανακληθείσας απόφασης του για την εγγραφή του επίδικου οχήματος, ο Έφορος είχε παραπλανηθεί από το πλαστό πιστοποιητικό. Η παραπλάνηση του αφορούσε την ύπαρξη γεγονότος που αποτελούσε προϋπόθεση για την εγγραφή του οχήματος δυνάμει των Κανονισμών. Αποτέλεσμα της παραπλάνησης ήταν η εγγραφή του επίδικου οχήματος κατά παράβαση ρητής πρόνοιας του Κανονισμού 4(2)(α)(iv). Έπεται ότι με την προσβαλλόμενη πράξη ανακλήθηκε παράνομη και όχι νόμιμη πράξη. Είναι επίσης δεδομένο ότι η ανάκληση

έγινε σχεδόν 18 μήνες μετά την έκδοση της παράνομης πράξης.

- (3) Η γενική αρχή που διέπει την ανάκληση ευμενών για το δικαιούμενο αλλά παρανόμων διοικητικών αποφάσεων είναι ότι τέτοιες αποφάσεις μπορούν να ανακληθούν οποτεδήποτε στην περίπτωση που συντρέχει λόγος δημοσίου συμφέροντος ή στην περίπτωση που ο διοικούμενος που έχει ευεργετηθεί από την παράνομη απόφαση είναι ένοχος απατηλής ενέργειας η οποία συντέινε στη λήψη της παράνομης απόφασης από τη Διοίκηση. Σ' όλες τις άλλες περιπτώσεις οι παράνομες πράξεις μπορούν να ανακληθούν μέσα σε εύλογο όμως χρόνο, ανεξάρτητα από το αν έχει ή δεν έχει στο μεταξύ παραχθεί πραγματική κατάσταση που προστατεύεται από τις αρχές της χρηστής διοίκησης. Το εύλογο του χρόνου που παρέρχεται από την έκδοση της παράνομης πράξης μέχρι την ανάκλησή της κρίνεται σύμφωνα με τις εκάστοτε συνθήκες ως θέμα πραγματικό. Παρά το γεγονός ότι ο χρόνος των 18 περίπου μηνών που μεσολάβησε μεταξύ της έκδοσης και της ανάκλησης της παράνομης πράξης από τη Διοίκηση δεν φαίνεται εκ πρώτης όψεως να είναι εύλογος, εν τούτοις αν κριθεί υπό το φως των ιδιαίτερων περιστατικών της υπόθεσης αυτής στα οποία περιλαμβάνεται και το γεγονός ότι οι έρευνες της Διοίκησης είχαν επεκταθεί σε ξένη χώρα, οδηγεί αβίαστα στο συμπέρασμα ότι είναι εύλογος και ότι ικανοποιεί την προϋπόθεση που η νομολογία θέτει στη νόμιμη άσκηση του δικαιώματος της Διοίκησης να ανακαλεί προηγούμενες παράνομες πράξεις της. Η Διοίκηση δεν είναι ένοχη αδικαιολόγητης καθυστέρησης.

Ανεξάρτητα, όμως, από το εύρημα μου αναφορικά με το εύλογο του χρόνου μέσα στον οποίο έγινε η ανάκληση, έχω τη γνώμη ότι η ανάκληση μπορούσε στην παρούσα περίπτωση να είχε γίνει και μετά την παρέλευση εύλογου χρόνου. Πιστεύω ότι η παρούσα περίπτωση εμπίπτει μέσα στις δύο εξαιρέσεις που η νομολογία έχει καθορίσει, κάτω από τις οποίες η ανάκληση παράνομης πράξης είναι δυνατή οποτεδήποτε. Ο περιορισμός που ο Κανονισμός 4(2)(α)(iv) θέτει στην εγγραφή μηχανοκινήτων οχημάτων εξυπηρετεί την οδική ασφάλεια η οποία σίγουρα συνιστά λόγο δημοσίου συμφέροντος. Έπεται ότι η ανάκληση της

5 παράνομης πράξης και η επακόλουθη άρση του κινδύνου για την οδική ασφάλεια εξυπηρετεί το δημόσιο συμφέρον. Επιπρόσθετα μπορεί να λεχθεί ότι η Διοίκηση οδηγήθηκε στην έκδοση της παράνομης εγγραφής του μηχανοκινήτου οχήματος από την απατηλή ενέργεια του ίδιου του Αιτητή ο οποίος με το πλαστό πιστοποιητικό που είχε υποβάλει έπεισε τη Διοίκηση ότι συντρέχει η προϋπόθεση που οι Κανονισμοί απαιτούν για τη νόμιμη εγγραφή οχημάτων, ενώ στην πραγματικότητα η προϋπόθεση δεν συνέτρεχε.

10 Είναι κατά τη γνώμη μου άσχετο για τους σκοπούς της εφαρμογής της υπό εξέταση νομικής αρχής που διέπει την ανάκληση παρανόμων πράξεων, κατά πόσο ο Αιτητής είχε ή δεν είχε γνώση της πλαστότητας του πιστοποιητικού που είχε στην κατοχή του πριν το υποβάλει στον Έφορο και το οποίο υποτίθεται παρέλαβε από την Εταιρεία Mercedes Benz Belgium. Εδώ δεν εξετάζεται η ποινική ευθύνη του Αιτητή. Ο Αιτητής είναι ο επαγγελματίας έμπορας που ο ίδιος αγόρασε από το

15 εξωτερικό το επίδικο μεταχειρισμένο όχημα, ο ίδιος το εισήγαγε στην Κύπρο, ο ίδιος αποτάθηκε για την εγγραφή του και ο ίδιος παρουσίασε το πλαστό πιστοποιητικό για να ικανοποιήσει την προϋπόθεση που ο νόμος έθετε για την ηλικία του οχήματός του. Κάτω από αυτές τις

20 περιστάσεις δε νομίζω ότι η Διοίκηση έχει υποχρέωση να εξασφαλίσει πρόσθετα στοιχεία που να πείθουν ότι ο Αιτητής να ε γνώριζε την πλαστότητα του πιστοποιητικού που ο ίδιος είχε εξασφαλίσει και παρουσιάσει στον Έφορο για να παρακάμψει το εμπόδιο που η "αρχή του ευλόγου χρόνου" θέτει στο δικαίωμα της να ανακαλέσει

25 οποτεδήποτε την προηγούμενη απόφασή της που είχε εκδώσει κάτω από τέτοιες συνθήκες παραπλάνησης της.

35 Ανυπόστατοι είναι και οι ισχυρισμοί του Αιτητή σχετικά με την επάρκεια της έρευνας που ο Έφορος διεξήγαγε και της αιτιολογίας που έδωσε για την προσβαλλόμενη απόφασή του. Από τα στοιχεία που έχουν τεθεί ενώπιον μου είμαι ικανοποιημένος για την επάρκεια τόσο της έρευνας που έχει διεξαχθεί πριν τη λήψη της επίδικης απόφασης όσο και της αιτιολογίας που έχει δοθεί η οποία είναι πλήρης και σαφής.

40

Η προσφυγή απορρίπτεται με £100 έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Yangou and Another v. Republic (1976) 3 C.L.R. 101.

Charalambides v. Republic (1964) C.L.R. 326.

5

Αποφάσεις Συμβουλίου της Επικρατείας αρ. 3027/1967 και 2321/1968.

Γιαννή ν. Αναπληρωτή Εφόρου Μηχανοκινήτων Οχημάτων και Άλλου (Αρ.2) (1991) 4(Γ) Α.Α.Δ. 1785.

10

Σ. Ν. Βουσιώτης και Υιοί Λτδ ν. Δημοκρατίας (1990) 3 Α.Α.Δ. 1113.

15

Προσφυγή.

Προσφυγή εναντίον της απόφασης του Αναπληρωτή Εφόρου Μηχανοκινήτων Οχημάτων να ανακαλέσει την εγγραφή και άδεια κυκλοφορίας του οχήματος του αιτητή με αριθμό εγγραφής WS334.

20

Α. Ποιητής, για τον αιτητή.

Λ. Δημητριάδου (κα), Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους καθ' ων η αίτηση.

25

Cur. adv. vult.

Ο Δικαστής κ. Πογιατζής ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση.

30

ΠΟΓΙΑΤΖΗΣ, Δ.: Η προσφυγή αυτή στρέφεται εναντίον της απόφασης του Αναπληρωτή Εφόρου Μηχανοκινήτων Οχημάτων, Καθ' ου η Αίτηση αρ.1, που στη συνέχεια θα αναφέρεται ως ο "Έφορος", με την οποία ανακάλεσε την εγγραφή και την άδεια κυκλοφορίας του μηχανοκινήτου οχήματος του Αιτητή με αριθμό εγγραφής WS334. Οι λόγοι για τους οποίους ο Έφορος εξέδωσε την προσαλλόμενη ανάκληση αναφέρονται στην ακόλουθη επιστολή του προς τον Αιτητή με ημερομηνία 28 Νοεμβρίου 1990.

35

40

"Κύριε,

5 Από στοιχεία που τέθηκαν υπόψη μου, αποδεικνύεται ότι τα έγγραφα επί των οποίων εβασίσθη η εγγραφή του μηχανοκίνητου οχήματος σας με αριθμό εγγραφής WS334 ήταν ψευδή και/ή πλαστά και/ή ανύπαρκτα.

10 Από τα έγγραφα τα οποία έχω τώρα ενώπιόν μου, καθώς και από μηχανολογικές εξετάσεις και άλλα συναφή στοιχεία, καταλήγω ότι η εγγραφή του οχήματος αυτού ήταν παράνομη γιατί το όχημα είχε ηλικία μεγαλύτερη από την προβλεπόμενη στον Κανονισμό 4(2)(iv) των περί Μηχανοκινήτων Οχημάτων και τροχαίας Κινήσεως Κανονισμών του 15 1984 (Κ.Δ.Π. 66/84). Με βάση τα πιο πάνω, αποφασίζω την ανάκληση της εγγραφής του οχήματος, καθώς και της άδειας κυκλοφορίας του".

20 Η προσφυγή βασίζεται πάνω στα πιο κάτω νομικά σημεία:

25 "1. Η προσβαλλόμενη απόφαση είναι αντίθετη προς τον Νόμο και τους Κανονισμούς.

2. Η προσβαλλόμενη απόφαση ελήφθη άνευ της δεούσης ερεύνης.

30 3. Η προσβαλλόμενη απόφαση δεν είναι αιτιολογημένη ή/και η αιτιολογία της είναι αντίθετη προς τον Νόμο ή/και τους Κανονισμούς.

4. Η προσβαλλόμενη απόφαση ελήφθη κατ' υπέρβαση ή κατάχρηση εξουσίας".

35 Με την Ένσταση που καταχώρησε στις 18 Ιανουαρίου 1991, ο Έφορος ισχυρίζεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι ορθή και νόμιμη, ότι λήφθηκε κατ' ορθή εφαρμογή του Νόμου και των Κανονισμών, κατόπιν 40 διεξαγωγής δέουσας έρευνας και ότι είναι δέοντως αιτιολογημένη.

Τα ουσιώδη γεγονότα είναι σε συντομία τα εξής:

Ο Αιτητής είναι εισαγωγέας μεταχειρισμένων οχημάτων. Στις 5 Ιουνίου 1989 ο Αιτητής εισήγαγε από το Βέλγιο στην Κύπρο 20 μεταχειρισμένα φορτηγά οχήματα ετοιμου σκυροδέματος τα οποία ενεγράφησαν στην Κύπρο στις 14 Ιουνίου 1989. Πλείστα από αυτά πωλήθηκαν και μεταβιβάστηκαν επ' ονόματι τρίτων προσώπων. Ανάμεσα στα αυτοκίνητα που εισήχθησαν τότε περιλαμβάνεται και το επίδικο όχημα που είχε εγγραφεί με αριθμό WS334 επ' ονόματι του Αιτητή και παρέμεινε ιδιοκτησία του μέχρι την έκδοση της προσβαλλόμενης απόφασης. Το όχημα αυτό είναι φορτηγό μηχανοκίνητο όχημα μικτού βάρους πέραν των τριών τόνων και η εγγραφή του, ως εκ τούτου, διέπεται από τις πρόνοιες του Κανονισμού 4(2)(α)(iv)* των περί Μηχανοκινήτων Οχημάτων και Τροχαίας Κινήσεως Κανονισμών του 1984 (ΚΔΠ 66/84) ο οποίος ρητά απαγορεύει την εγγραφή του αν κατά την ημέρα άφιξης του στη Δημοκρατία είναι ηλικίας μεγαλύτερης των τεσσάρων ετών.

*"4(2)(α) Απαγορεύεται να εγγραφή δυνάμει των παρόντων Κανονισμών οιαδήποτε των κατωθι αναφερομένων μηχανοκινήτων οχημάτων, το οποίον εισάγεται μεταχειρισμένον εν τη Δημοκρατία εκ της αλλοδαπής ή αγοράζεται μεταχειρισμένον εκ του Βρετανικού Υπουργείου Αμυνής

(i) (ii) (iii)

(iv) φορτηγόν μηχανοκίνητο όχημα μικτού βάρους πέραν των τριών τόνων, το οποίον, κατά την ημερομηνίαν της αφιξεώς του εις την Δημοκρατίαν είναι ηλικίας μεγαλύτερας των τεσσάρων ετών, τούτων υπολογιζομένων από της ημερομηνίας κατά την οποίαν το πρώτον ενεγράφη τούτο εις οιαδήποτε χωραν ως καινούργές ή, εάν τούτο δεν ενεγράφη, από της ημερομηνίας κατά την οποίαν τούτο το πρώτον ηγοράσθη ως καινούργές

Νοείται ότι η παρούσα διάταξις δεν τυγχάνει εφαρμογής, επί τοιούτοι οχηματος εισαχθέντος εν τη Δημοκρατία μέχρι της 31ης Μαΐου, 1983".

Μεταγενέστερες έρευνες που διεξήχθησαν σχετικά με την εγγραφή των πιο πάνω οχημάτων, οδήγησαν τον Έφορο στο συμπέρασμα ότι το πιστοποιητικό από την Εταιρεία Mercedes-Benz Belgium, Bruxelles, ημερομηνίας 4 Μαΐου 1989, αναφορικά με την ηλικίας του οχήματος το οποίο ο Αιτητής είχε παρουσιάσει για την εγγραφή του και με βάση το οποίο πραγματοποιήθηκε η εγγραφή, ήταν πλαστό με την έννοια ότι το μεν επιστολόχαρτο ανήκε στην πιο πάνω εταιρεία, ολόκληρο όμως το περιεχόμενο του όπως και οι υπογραφές γράφτηκαν από πρόσωπα άγνωστα και χωρίς την εξουσιοδότησή της. Από τα ενώπιόν του στοιχεία ο Έφορος κατέληξε επίσης στο συμπέρασμα ότι η ηλικία του επίδικου οχήματος ήταν μεγαλύτερη εκείνης που επιτρέπεται από τον πιο πάνω Κανονισμό 4(2)(α)(iv), και κατ' ακολουθία εξέδωσε την προσβαλλόμενη ανάκληση της εγγραφής του στις 28 Νοεμβρίου, 1990.

Στα πλαίσια των νομικών σημείων που αναφέρονται στην Αίτηση, ο ευπαίδευτος δικηγόρος του Αιτητή ισχυρίστηκε ότι-

(α) το συμπέρασμα του Εφόρου που αποτελεί τη βάση της αιτιολογίας της προσβαλλόμενης πράξης, ότι δηλαδή το πιστοποιητικό ημερομηνίας 4 Μαΐου 1989 είναι πλαστόν, είναι αυθαίρετο·

(β) ακόμα και σε περίπτωση που το συμπέρασμα του Εφόρου για την πλαστότητα του πιστοποιητικού είναι ορθό, ο Αιτητής δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι είναι ο ίδιος ένοχος οποιασδήποτε δόλιας συμπεριφοράς εφόσο δεν γνώριζε ότι το πιστοποιητικό ήταν πλαστό·

(γ) σύμφωνα με τους γενικούς κανόνες του Διοικητικού Δικαίου που διέπουν την ανάκληση διοικητικών πράξεων, η ανάκληση της εγγραφής, ακόμα και στην περίπτωση που η εγγραφή ήταν παράνομη (ο ίδιος ισχυρίζεται ότι η εγγραφή ήταν νόμιμη), δεν επιτρέπεται εφόσο δεν συντρέχει οποιοδήποτε δημόσιο συμφέρον, ούτε ο ίδιος παραπλάνησε εν γνώσει του τον Έφορο στο στάδιο της απόφασης του για την εγγραφή και εφόσο η ανάκληση δεν έγινε μέσα σε εύλογα σύντομο χρόνο ώστε να επιτρέπεται

παρά το γεγονός ότι στο μεταξύ ο Αιτητής απόκτησε και απολάμβανε κεκτημένα δικαιώματα που πηγάζουν από την έκδοση της ανακληθείσας εγγραφής:

(δ) ο Έφορος δε διεξήγαγε επαρκή έρευνα ούτε έδωσε την απαιτούμενη από την περίπτωση επαρκή αιτιολογία. 5

Όπως προκύπτει από τα στοιχεία που έχουν τεθεί ενώπιόν μου, η πληροφορία για την πλαστότητα του αναγκαίου για την επίδικη εγγραφή πιστοποιητικού ημερομηνίας 4 Μαΐου 1989, λήφθηκε από τον Έφορο στη διάρκεια της έρευνας που διεξήγαγε σε συνεργασία με την Ιντερπόλ μέσω της Αστυνομίας Κύπρου. Η Ιντερπόλ είχε επισκεφθεί για το σκοπό αυτό τα γραφεία στις Βρυξέλλες της Εταιρείας Mercedes-Benz Belgium η οποία φαινόταν ως εκδότρια του εν λόγω πιστοποιητικού. Η αξιολόγηση των στοιχείων από τον Έφορο και η σημασία που αποδίδει σ αυτά δεν υπόκεινται σε Δικαστικό έλεγχο. Εδώ δεν αντιμετωπίζουμε περίπτωση ανυπαρξίας οποιωνδήποτε στοιχείων που θα μπορούσαν να οδηγήσουν τον Έφορο στο προσβαλλόμενο συμπέρασμα, ούτε αντιμετωπίζουμε περίπτωση ανεπαρκούς έρευνας ή πλάνης περί τα πράγματα ώστε να δικαιολογείται η επέμβαση του Δικαστηρίου στις εκτιμήσεις και στα συμπεράσματα του Εφόρου. Λαμβάνοντας υπόψη όλα όσα ο ευπαίδευτος δικηγόρος του Αιτητή έχει καταλογίσει κατά του Εφόρου επί του προκειμένου, βρίσκω ότι ήταν εύλογα επιτρεπτό για τον Έφορο να συμπεράνει ότι το επίδικο πιστοποιητικό είναι πλαστό και ότι η ηλικία του επίδικου οχήματος υπερβαίνει τα 4 έτη. 10 15 20 25 30

Είναι, φανερόν ότι κατά την έκδοση της ανακληθείσας απόφασης του για την εγγραφή του επίδικου οχήματος, ο Έφορος είχε παραπλανηθεί από το πλαστό πιστοποιητικό. Η παραπλάνηση του αφορούσε την ύπαρξη γεγονότος που αποτελούσε προϋπόθεση για την εγγραφή του οχήματος δυνάμει των Κανονισμών. Αποτέλεσμα της παραπλάνησης ήταν η εγγραφή του επίδικου οχήματος κατά παράβαση ρητής πρόνοιας του Κανονισμού 4(2)(α)(iv). Έπεται ότι με την προσβαλλόμενη πράξη ανακλήθηκε παράνομη και όχι νόμιμη πράξη. Είναι επίσης δεδομένο ότι η ανάκληση 35 40

έγινε σχεδόν 18 μήνες μετά την έκδοση της παράνομης πράξης.

5 Είναι κοινή εισήγηση των ευπαιδευτών δικηγόρων των διαδίκων ότι, εφόσο δεν υπάρχει νομοθετική διάταξη που να διέπει την επίδικη ανάκληση, αυτή διέπεται από τους γενικούς κανόνες που διέπουν την ανάκληση διοικητικών πράξεων όπως έχουν καθοριστεί από τη νομολογία. Η θέση αυτή είναι ορθή και την υιοθετώ. Η γενική αρχή που 10 διέπει την ανάκληση ευμενών για το δικαιούμενο αλλά παρανόμων διοικητικών αποφάσεων είναι ότι τέτοιες αποφάσεις μπορούν να ανακληθούν οποτεδήποτε στην περίπτωση που συντρέχει λόγος δημοσίου συμφέροντος ή στην περίπτωση που ο διοικούμενος που έχει ευεργετηθεί 15 από την παράνομη απόφαση είναι ένοχος απατηλής ενέργειας η οποία συνέτεινε στη λήψη της παράνομης απόφασης από τη Διοίκηση. Σ'όλες τις άλλες περιπτώσεις οι παράνομες πράξεις μπορούν να ανακληθούν μέσα σε εύλογο όμως χρόνο, ανεξάρτητα από το αν έχει ή δεν έχει 20 στο μεταξύ παραχθεί πραγματική κατάσταση που προστατεύεται από τις αρχές της χρηστής διοίκησης. Το εύλογο του χρόνου που παρέρχεται από την έκδοση της παράνομης πράξης μέχρι την ανάκλησή της κρίνεται σύμφωνα με τις εκάστοτε συνθήκες ως θέμα πραγματικό.

25 Υπάρχει πλούσια Κυπριακή νομολογία επί του προκειμένου, η οποία συνάδει απόλυτα με τη νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας της Ελλάδας και με τις θέσεις που υποστηρίζουν οι διάφοροι Έλληνες συγγραφείς στα συγγράμματα τους πάνω στο Διοικητικό Δίκαιο.

30 Αναφέρω ενδεικτικά τις αποφάσεις της Ολομέλειας του Δικαστηρίου στις υποθέσεις **N. Yangou and Another v. Republic** (1976) 3 C.L.R. 101, **Charalambides v. Republic** (1964) C.L.R. 326, και τις αποφάσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας αρ. 3027/1967 και 2321/1968.

35

Ο ευπαίδευτος δικηγόρος του Αιτητή ισχυρίστηκε ότι στην παρούσα περίπτωση κανένας λόγος δημοσίου συμφέροντος δεν συντρέχει ούτε και είναι δυνατό να υποστηριχθεί ότι η ανακληθείσα παράνομη έστω πράξη 40 προκλήθηκε από οποιαδήποτε απατηλή ενέργεια του Αιτητή. Ισχυρίστηκε ακόμα ότι ο χρόνος των 18 σχεδόν μηνών που παρήλθε από την έκδοση της πράξης μέχρι την ανάκλησή της είναι πολύ μεγαλύτερος εκείνου που θα

μπορούσε να χαρακτηριστεί ως εύλογος. Με αυτά τα δεδομένα και επικαλούμενος τις αρχές που έχω παραθέσει, ο ευπαιδευτος δικηγόρος του Αιτητή ζήτησε την ακύρωση της προϋβαλλόμενης πράξης.

5

Παρά το γεγονός ότι ο χρόνος των 18 περίπου μηνών που μεσολάβησε μεταξύ της έκδοσης και της ανάκλησης της παράνομης πράξης από τη Διοίκηση δεν φαίνεται εκ πρώτης όψεως να είναι εύλογος, εν τούτοις αν κριθεί υπό το φως των ιδιαίτερων περιστατικών της υπόθεσης αυτής στα οποία περιλαμβάνεται και το γεγονός ότι οι έρευνες της Διοίκησης είχαν επεκταθεί σε ξένη χώρα, οδηγεί αβίαστα στο συμπέρασμα ότι είναι εύλογος και ότι ικανοποιεί την προϋπόθεση που η νομολογία θέτει στη νόμιμη άσκηση του δικαιώματος της Διοίκησης να ανακαλεί προηγούμενες παράνομες πράξεις της. Η Διοίκηση δεν είναι ένοχη αδικαιολόγητης καθυστέρησης. Παρόμοιο εύρημα για τον ίδιο ακριβώς χρόνο έκαμε ο αδελφός Δικαστής Χατζητσαγγάρης στην προσφυγή αρ. 1090/90* **Σπύρος Γιαννή ν. Αναπληρωτή Εφόρου Μηχανοκινήτων Οχημάτων**, που αφορούσε μερικά από τα άλλα οχήματα που ο παρών Αιτητής είχε εισαγάγει ταυτόχρονα με το επίδικο στην παρούσα προσφυγή όχημα. Σχετική είναι επίσης η απόφαση του Προέδρου του Δικαστηρίου Α. Λοϊζου στην προσφυγή αρ. 258/89** **Σ.Ν. Βουνιώτης και Υιοί Ατδ ν. Δημοκρατίας**.

10

15

20

25

Ανεξάρτητα, όμως, από το εύρημα μου αναφορικά με το εύλογο του χρόνου μέσα στον οποίο έγινε η ανάκληση, έχω τη γνώμη ότι η ανάκληση μπορούσε στην παρούσα περίπτωση να είχε γίνει και μετά την παρέλευση εύλογου χρόνου. Πιστεύω ότι η παρούσα περίπτωση εμπίπτει μέσα στις δυο εξαιρέσεις που η νομολογία έχει καθορίσει, κάτω από τις οποίες η ανάκληση παράνομης πράξης είναι δυνατή οποτεδήποτε. Ο περιορισμός που ο Κανονισμός 4(2)(α)(iv) θέτει στην εγγραφή μηχανοκινήτων οχημάτων εξυπηρετεί την οδική ασφάλεια η οποία σίγουρα συνιστά

30

35

* Η απόφαση δόθηκε στις 24/5/1991.

** Η απόφαση δόθηκε στις 30/3/1990.

λόγο δημοσίου συμφέροντος. Έπεται η ανάκληση της
παράνομης πράξης και η επακόλουθη άρση του κινδύνου
για την οδική ασφάλεια εξυπηρετεί το δημόσιο συμφέρον.
Επιπρόσθετα μπορεί να λεχθεί ότι η Διοίκηση οδηγήθηκε
5 στην έκδοση της παράνομης εγγραφής του μηχανοκινήτου
οχήματος από την απατηλή ενέργεια του ίδιου του Αιτητή
ο οποίος με το πλαστό πιστοποιητικό που είχε υποβάλει
έπεισε τη Διοίκηση ότι συντρέχει η προϋπόθεση που οι
Κανονισμοί απαιτούν για τη νόμιμη εγγραφή οχημάτων,
10 ενώ στην πραγματικότητα η προϋπόθεση δεν συνέτρεχε.
Είναι κατά τη γνώμη μου άσχετο για τους σκοπούς της
εφαρμογής της υπό εξέταση νομικής αρχής που διέπει την
ανάκληση παρανόμων πράξεων, κατά πόσο ο Αιτητής είχε
ή δεν είχε γνώση της πλαστότητας του πιστοποιητικού
15 που είχε στην κατοχή του πριν το υποβάλει στον Έφορο
και το οποίο υποτίθεται παρέλαβε από την Εταιρεία Mer-
cedes Benz Belgium. Εδώ δεν εξετάζεται η ποινική ευθύνη
του Αιτητή. Ο Αιτητής είναι ο επαγγελματίας έμπορος
που ο ίδιος αγόρασε από το εξωτερικό το επίδικο
20 μεταχειρισμένο όχημα, ο ίδιος το εισήγαγε στην Κύπρο, ο
ίδιος αποτάθηκε για την εγγραφή του και ο ίδιος
παρουσίασε το πλαστό πιστοποιητικό για να ικανοποιήσει
την προϋπόθεση που ο νόμος έθετε για την ηλικία του
οχήματός του. Κάτω από αυτές τις περιστάσεις δε νομίζω
25 ότι η Διοίκηση έχει υποχρέωση να εξασφαλίσει πρόσθετα
στοιχεία που να πείθουν ότι ο Αιτητής να ε γνώριζε την
πλαστότητα του πιστοποιητικού που ο ίδιος είχε
εξασφαλίσει και παρουσίασει στον Έφορο για να
παρακάμψει το εμπόδιο που η "αρχή του ευλόγου χρόνου"
30 θέτει στο δικαίωμα της να ανακαλέσει οποτεδήποτε την
προηγούμενη απόφασή της που είχε εκδώσει κάτω από
τέτοιες συνθήκες παραπλάνησής της.

Ανυπόστατοι είναι και οι ισχυρισμοί του Αιτητή
35 σχετικά με την επάρκεια της έρευνας που ο Έφορος
διεξήγαγε και της αιτιολογίας που έδωσε για την
προσβαλλόμενη απόφασή του. Από τα στοιχεία που έχουν
τεθεί ενώπιον μου είμαι ικανοποιημένος για την επάρκεια
τόσο της έρευνας που έχει διεξαχθεί πριν τη λήψη της
40 επίδικης απόφασης όσο και της αιτιολογίας που έχει
δοθεί η οποία είναι πλήρης και σαφής.

Πογιατζής, Δ. Λυσιώτης ν. Αν. Εφ. Μιχ. Οχημάτων κ.α. (Αρ.1) (1992)

Για τους λόγους που έχω εκθέσει η προσφυγή απορρίπτεται και η προσβαλλόμενη απόφαση επικυρώνεται. Ο Αιτητής να πληρώσει £100 έναντι των εξόδων των Καθ' ων η Αίτηση.

5

Η προσφυγή απορρίπτεται με £100 έξοδα.